

NADIA KADI

Den egyptiske forbandelse

LæseLyst 21

... til Nimet og hendes piger.

Sahara
År 1707

Lixtal: 30

Copyright © Nadia Kadi,
Nyt Dansk Litteraturselskab og Bibliodan
Udgivet af Nyt Dansk Litteraturselskab
og Bibliodan
Forsideillustration: Tina Hundewadt
Redaktion: Liselotte Kulpa
Grafisk tilrettelægning: Tina Hundewadt
Bogen er sat med Times New Roman
Tryk: Grafia, Søborg 2007
1. oplag 2007
ISBN: 978-87-89793-27-6

Det var midnat. Sandstormen rasede. Kvinderne stod midt i graven og messede.

“Det hjælper ikke noget. Vi kan ikke tilkalde ham!”
jamrede den ene.

“Vi er Egyptens stærkeste hekse. Han skal komme,”
svarede den anden desperat.

De messede videre.

Pludselig skælvede sandet under dem. De sprang til side for ikke at blive opslugt, da jorden åbnede sig.

Kvinderne knælede, da Guden steg op fra dybet. Han sagde:

“Hvad ønsker I?”

Den ene kvinde trådte frem. Hun bøjede sig ydmygt.
“Osiris, hersker af under-verdenen. Jeg beder dig. Lad min datter blive frikendt ved døds-rigets domstol. Lad hende rejse med sol-båden til paradys.”

Guden svarede:

“Ingen får adgang til paradiset uden sit hjerte. Din datter er dømt til undergang.”

Kvinden begyndte at græde.

“Men min datter blev myrdet! Min lille pige. Han skar hendes hjerte ud.”

Guden forblev tavs.

Kvinden hulkede:

“Solguden Ra gav hende en vuggegave. En strålende rubin. Lad den være erstatning for hendes hjerte. Jeg er parat til at betale med mit eget blod.”

Endnu engang knagede jorden. Da jorden åbnede sig igen, rejste Mørkets Gudinde sig.

Kvinderne gispede. De havde respekt for Osiris. Men det var hans søster, Mørkets Gudinde, de tilbad.

Gudinden sagde:

“Osiris. Jeg beskytter dette barn i døden. Hun vil blive frikendt ved domstolen og komme i paradiset. Når bare hendes mor vil betale med sit blod.”

Kvinden kastede sig taknemmeligt for gudernes fødder.

“Jeg betaler med mit blod.”

Osiris svarede:

“Dit blod er ikke nok. Domstolen skal have slægtens blod. I tusinder af år vil din slægt vil være bundet til graven.”

Kvinden rejste sig.

“Domstolen skal få alt det blod, den ønsker. Blot min datter kommer i paradiset.”

Kvinden tog en dolk og skar sin arm. De andre kvinder gjorde det samme. Blodet flød ned i hullet. Graven nærmest eksploderede i lys. Endelig stoppede sandstormen.

Guderne havde forladt dem.